

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C131 – LEE21**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Leefmilieu, Natuur, Ruimtelijke Ordening
en Onroerend Erfgoed

van 24 februari 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Gwenny De Vroe tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de zogturbulentie in de omgeving van de luchthaven van Zaventem en mogelijke preventieve maatregelen op het vlak van ruimtelijke ordening	3
Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van permanente bewoning in weekendverblijfparken en het uitdovend woonrecht	4
Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interpretatie van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Strand en Dijk’	8
Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muyters, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vergunningen voor tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders	10

■

Voorzitter: de heer Bart Martens

Vraag om uitleg van mevrouw Gwenny De Vroe tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de zogturbulentie in de omgeving van de luchthaven van Zaventem en mogelijke preventieve maatregelen op het vlak van ruimtelijke ordening

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Voorzitter, minister, collega's, al geruime tijd klagen inwoners uit de omgeving van de luchthaven van Zaventem over het feit dat de zogturbulentie van overvliegende vliegtuigen dakpannen van de daken zuigt. Zogturbulentie is niet enkel een potentieel gevaar voor de omwonenden, maar ook een vervelende overlast.

In de overlegcommissie Luchthaven is het probleem al herhaaldelijk aangekaart. De commissie schreef in dat verband de federale staatssecretaris voor Mobiliteit Etienne Schouppe aan. Hij is bevoegd voor de luchthaven van Zaventem. In zijn antwoord geeft de heer Schouppe een overzicht van de initiatieven die hij ter zake reeds heeft genomen, kondigt hij nieuwe maatregelen voor een effectieve schadeloosstelling aan en doet hij ook suggesties voor preventieve maatregelen op het gebied van ruimtelijke ordening. Voor dat laatste is het Vlaamse Gewest bevoegd.

Minister, bent u op de hoogte van het probleem van de zogturbulentie in de omgeving van de luchthaven van Zaventem? Zijn er cijfers over de exacte locatie en het aantal woningen waarvan ten gevolge van zogturbulentie dakpannen zijn afgewaaid of die op een andere wijze ten gevolge van zogturbulentie schade hebben opgelopen? Acht u het nuttig om preventieve maatregelen te treffen tegen zogturbulentie? Acht u de door staatssecretaris Schouppe aan de luchthavencommissie gesuggereerde preventieve maatregelen zoals strengere eisen inzake bouwmaterialen en bouwtechnieken in bouwvergunningen wenselijk en haalbaar? Bent u van oordeel dat u bovendien andere preventieve maatregelen moet treffen?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, als inleiding op het antwoord wil ik erop wijzen dat de suggesties van federaal staatssecretaris voor Mobiliteit Schouppe inzake ruimtelijke ordening mij niet formeel, formeel of concreet bekend zijn. Op uw eerste vraag wil ik antwoorden dat het probleem van afgewaaide pannen nabij luchthavens een bekend probleem is. Het is meermaals in de pers besproken. Het blijkt niet gemakkelijk te zijn om de verantwoordelijkheid voor schade ten gevolge van zogturbulentie aan te wijzen. Ter bevordering van goed nabuurschap heeft Brussels Airport Company (BAC) herstellingen uitgevoerd, zonder evenwel de juridische verantwoordelijkheid voor de schade op zich te nemen. Volgens gegevens van BAC zijn in 2008 70 woningen hersteld.

Als antwoord op uw tweede vraag wil ik uiteraard bevestigen dat preventieve maatregelen het probleem zouden kunnen indijken. Ten slotte wil ik als antwoord op uw derde vraag ingaan op de preventieve maatregelen zelf. Mogelijke preventieve maatregelen bevinden zich op het raakvlak tussen Vlaamse bevoegdheden en de federale bevoegdheid. Volgens informatie van BAC werkt de federale staatssecretaris aan een voorstel dat een definitieve oplossing voor het probleem kan bieden. In zijn brief aan de overlegcommissie Luchthaven oppert hij volgens u de mogelijkheid van een veeleer preventieve aanpak. Als dergelijke preventieve aanpak ook raakt aan ruimtelijke ordening, zal ik de voorstellen uiteraard door mijn administratie laten onderzoeken.

Vooruitlopend op het voorstel van de federale staatssecretaris ben ik ervan overtuigd dat op verschillende vlakken naar oplossingen kan worden gezocht. Ik denk dan onder meer aan een toets van de technische kwaliteitsstandaarden voor bouwwerken aan het fenomeen. Ruimtelijke ordening kan ook een evenwichtige aanpak volgen waarbij men het beheer van vliegtuiglawaai en -schade zou kunnen koppelen aan voorschriften. Ook de gemeentelijke

overheden kunnen preventief optreden met behulp van een gemeentelijk bouwreglement dat inspeelt op de specifieke problemen van luchthavens. Ik denk dan aan regels in verband met de instandhouding en de stevigheid van de bouwwerken. Die mogelijkheid is in artikel 2.3.1. van de Vlaamse Codex uitdrukkelijk vermeld als mogelijke preventieve maatregel van gemeenten in welbepaalde gebieden.

Ik vat samen. Ik ben niet op de hoogte van de voorstellen van de heer Schouppe; bijgevolg wordt daarover niet gedialogeerd. Als blijkt dat de voorstellen aan onze bevoegdheden raken, zullen we dat onderzoeken. Inmiddels ben ik van oordeel dat zowel wij als de gemeentelijke overheden mogelijkheden hebben om preventief op te treden.

De voorzitter: Mevrouw De Vroe heeft het woord.

Mevrouw Gwenny De Vroe: Ik dank u voor uw antwoord. Ik verwees naar een brief van 16 september 2009 waarin de staatssecretaris iets suggereert waarvoor de federale overheid misschien niet bevoegd is. Kunt u dat nakijken? Het klopt dat BAC de herstellingen vrij snel uitvoert. Ik heb daarover nog geen klachten ontvangen. Soms worden er wel dakpannen met een andere kleur gelegd, maar dat vinden de mensen niet heel erg. Verder veronderstel ik dat u de te nemen maatregelen nog zult onderzoeken.

Een ander probleem, dat een federale bevoegdheid is en misschien in een gesprek met de heer Schouppe aan bod kan komen, betreft de gevolgschade. De dakpannen die wegvliegen, komen vaak op een auto of op een veranda terecht. De lokale verzekeringsmaatschappijen worden dit beu. Ze willen een oplossing. Ik weet dat staatssecretaris Schouppe hiermee bezig is. De VLC heeft overigens ook om een definitieve oplossing gevraagd. De Brussels Airport Company zou een verzekering moeten nemen om die gevolgschade te dekken.

Minister, ik vermeld dit hier even om u op de hoogte te brengen. Indien u ooit een gesprek met staatssecretaris Schouppe zou voeren, zou u dit punt ook kunnen doorpraten. Op die manier zou het misschien kunnen worden opgelost.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: De brief zegt natuurlijk niet veel. Staatssecretaris Schouppe meent dat ook op het vlak van de ruimtelijke ordening maatregelen moeten worden genomen. Ik ben het hier uiteraard helemaal mee eens. Dit staat overigens ook in de beleidsnota. In de beleidsnota ben ik specifiek ingegaan op de mogelijkheden die de ruimtelijke ordening biedt. We werken verder. Ik veronderstel dat ik op een bepaald ogenblik wel eens contact met staatssecretaris Schouppe zal hebben. Ik zal dan horen wat hij hiervan vindt. We zullen hierover op een volwassen manier van gedachten kunnen wisselen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Wilfried Vandaele tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de problematiek van permanente bewoning in weekendverblijfparken en het uitdovend woonrecht

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, mijn vragen over het permanent wonen in weekendverblijfparken zijn vrij specifiek en technisch, maar zeker niet onbelangrijk.

Mijn eerste vraag betreft het woonrecht in stacaravans. Hoofdstuk IV van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening creëert een kader voor de permanente bewoning van weekendverblijven. De problematiek bestaat erin dat veel weekendverblijven als een permanente woning worden gebruikt, terwijl de planologische inkleuring vaak belet dat hiervoor de nodige vergunningen worden verleend.

In de artikelen 5.4.1. tot 5.4.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening biedt de decreetgever hiervoor een oplossing. Het woonrecht wordt in feite een decretaal verankerd tijdelijk gedoogbeleid voor het oneigenlijk gebruik van weekendverblijven. Artikel 5.4.1, paragraaf 1, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening definieert een weekendverblijf als een al dan niet verplaatsbare en vanuit bouwfysisch oogpunt hoofdzakelijk vergunde constructie.

Kan een caravan of een stacaravan die overeenkomstig artikel 4.2.1, paragraaf 5, punt c, als vergunningsplichtige constructie moet worden beschouwd, maar ten gevolge van hetzelfde artikel bij wijze van uitzondering van de vergunningsplicht wordt vrijgesteld indien de caravan of de stacaravan zich bevindt in een openluchtrecreatief terrein in de zin van het decreet van 10 juli 2008 betreffende het toeristische logies, evenzeer worden beschouwd als een weekendverblijf waarvoor een woonrecht kan gelden? Er is immers geen vergunning afgeleverd.

Mijn tweede vraag betreft de eenvormigheid van het declaratief attest. Het besluit van de Vlaamse Regering betreffende de declaratieve attestering van het bestaan, het niet-bestaan of het verval van het woonrecht bedoeld in artikel 5.4.3. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening houdt onder meer in dat de gemeenten een declaratief attest kunnen uitreiken. Hierdoor ontstaat het woonrecht van rechtswege. Dit betekent dat de permanente bewoners het woonrecht rechtstreeks uit de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening putten. Het is bijgevolg niet aan verdere formaliteiten onderworpen.

Artikel 5.4.3, paragraaf 5, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt evenwel dat de Vlaamse Regering de wijze kan bepalen waarop het bestaan en het verval van het woonrecht in een declaratief attest worden vastgesteld. Dit biedt de permanente bewoners een mate van rechtszekerheid.

Het besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 2009 heeft de procedure tot het verkrijgen van een declaratief attest vastgelegd. Tussen 1 april 2010 en 31 maart 2011 kunnen de bewoners van een weekendverblijf op het daartoe ontworpen modelformulier een aanvraag overmaken aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar het weekendverblijf is gelegen. Indien aan alle in de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening vermelde voorwaarden is voldaan, zal binnen de drie maanden een declaratief attest worden afgeleverd.

De artikelen 3 en 4 van het besluit van de Vlaamse Regering stellen dat de minister van Ruimtelijke Ordening een model van declaratief attest kan bepalen. De gemeenten zijn vragende partij om op zeer korte termijn over een dergelijk modelattest te kunnen beschikken. Bent u bereid een initiatief te nemen waardoor de gemeenten over een model van declaratief attest zouden beschikken? Aan de hand van dit model zou eenvormigheid tussen de verschillende gemeenten worden bereikt.

Mijn derde vraag is niet zo nieuw en betreft het negatief declaratief attest. Er is een zekere analogie met wat vroeger gebeurde met de processen-verbaal die werden opgesteld met betrekking tot mensen die permanent in weekendverblijven woonden.

In bepaalde gevallen kan aan de bewoners van weekendverblijven een negatief declaratief attest worden uitgereikt. Dit attest stelt vast dat het woonrecht niet of niet langer bestaat. Een negatief declaratief attest kan worden afgeleverd naar aanleiding van een aanvraag van de bewoners. Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente waar het weekendverblijf gelegen is, kan ook ambtshalve tot de aflevering van een negatief declaratief attest beslissen.

Het negatief declaratief attest vermeldt de redenen waarom niet of niet langer is voldaan aan de voorwaarden verbonden aan het woonrecht. Het geeft tevens aan dat de permanente bewoning tot strafsancities, herstelmaatregelen en administratieve stakingsbevelen kan leiden. Tot slot bepaalt het besluit van de Vlaamse Regering dat de stedenbouwkundige inspecteur, die in artikel 1.1.12., paragraaf 12, van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening wordt

vermeld, en de procureur des Konings van het negatief declaratief attest in kennis worden gesteld.

Sinds jaar en dag moet worden vastgesteld dat het parket geen gevolg geeft aan processen-verbaal die zijn opgemaakt door de politie naar aanleiding van een voorlopige inschrijving in een weekendverblijf. Dat negatief declaratief attest zal eveneens worden overgezonden aan het parket.

Vandaar mijn vraag, minister, of u ondertussen overleg hebt gepleegd met de procureur des Konings om te verzekeren dat een proces-verbaal gevolgd door een negatief declaratief attest, in de toekomst niet zonder gevolg blijft, maar dat – als een onmisbaar onderdeel van de handhaving – daadwerkelijk tot vervolging wordt overgegaan?

Dit waren mijn drie, een beetje moeilijke, vragen.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, ik verontschuldigd me, want dit zal een eerder technisch antwoord zijn, maar ik denk dat dat niet anders kan.

Mijnheer Vandaele, u weet dat het woonrecht alleen geldt in hoofde van permanente bewoners van weekendverblijven, ten persoonlijke titel en voor een bepaalde termijn, namelijk tot de inwerkingtreding van het ruimtelijk uitvoeringsplan.

Op basis van de definitie van weekendverblijf kan men uit de volgende voorwaarden afleiden of een stacaravan daaraan voldoet en als weekendverblijf kan worden beschouwd. Sta me toe om de vijf voorwaarden waaraan moet worden voldaan, even met u te overlopen.

Eén, de stacaravan moet vanuit bouwfysisch oogpunt hoofdzakelijk vergund zijn. Dat wil zeggen dat hij bestemd moet zijn om ter plaatse te blijven staan en dus een constructie is die in principe onderworpen is aan de vergunningsplicht. Om van het woonrecht te kunnen genieten, moet de stacaravan hoofdzakelijk vergund zijn.

Twee, de stacaravan kan krachtens de stedenbouwkundige voorschriften niet tot permanente bewoning worden bestemd. Dit betekent dat het stedenbouwkundig voorschrift van het gebied waarin de stacaravan is geplaatst, permanente bewoning niet toelaat.

Drie, de stacaravan heeft een maximaal bouwvolume van 300 kubieke meter. Ik denk dat de meeste stacaravans daaraan voldoen.

Vier, de stacaravan moet voldoen aan de vereisten inzake veiligheid, gezondheid en woonkwaliteit vastgesteld bij en krachtens artikel 5, paragraaf 1 van de Vlaamse Wooncode. Die vereisten hebben onder meer betrekking op de oppervlakte van de woongedeelten, de sanitaire voorzieningen, de verwarmingsmogelijkheden, de verlichtings- en verluchttingsmogelijkheden, de elektrische installaties, de gasinstallaties, de stabiliteit en de toegankelijkheid. Daarnaast moet de stacaravan ook nog voldoen aan de vereisten inzake brandveiligheid en aan de normen inzake de vereiste minimale omvang van de woning in relatie tot de gezinssamenstelling.

Vijf, bovendien mag de stacaravan niet gelegen zijn in een natuurgebied met wetenschappelijke waarde of een natuureservaat, aangewezen op een plan van aanleg of een ruimtelijk uitvoeringsplan.

Alleen indien aan de opgesomde voorwaarden voldaan is, zullen bewoners van een stacaravan kunnen genieten van een woonrecht. Vaak ontbreekt het aan een stedenbouwkundige vergunning of voldoet de stacaravan niet aan de vereisten van de Vlaamse Wooncode, die ik zonet heb opgesomd. Alhoewel het in theorie mogelijk is, zal bijgevolg slechts in zeer uitzonderlijke gevallen een woonrecht gelden in hoofde van permanente bewoners van een stacaravan.

Uw tweede vraag ging over de eenvormigheid van het declaratief attest. Ik ben er mij van bewust dat gemeenten baat zouden hebben bij een model van declaratief attest en ik zal dat dan ook opmaken, ik zal daar een initiatief voor nemen.

Uw derde vraag ging over het negatief declaratief attest, de handhaving. Uiteraard is er de scheiding van machten. Het is altijd aan de procureurs zelf om te bepalen of er al dan niet vervolging wordt ingesteld. Ik kan u wel zeggen dat er overleg is vanuit het Agentschap Inspectie met de parketten over de aanpak, over het wel of niet effectief gevolg geven. De parketten zijn bezig met een nieuwe prioriteitenlijst waarbij de aanpak van weekendverblijfparken ook door de procureurs waarschijnlijk naar voren zal worden geschoven. Ik herhaal dat we vooral aan informatie-uitwisseling doen en aan gedachtewisseling, maar iedereen heeft zijn onafhankelijkheid.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Minister, ik dank u voor uw bondige en heldere antwoord, toch zeker op vraag twee en drie.

Voor de eerste vraag blijf ik een beetje op mijn honger. U somt nog eens de voorwaarden op, en de eerste was dat er hoofdzakelijk vergund moet zijn. De vraag is natuurlijk of de caravans die in zo'n weekendverblijfpark liggen en volgens het Logiesdecreet vrijgesteld zijn van vergunning, dan niet in aanmerking komen. Als ze vrijgesteld zijn, betekent dat dat ze niet vergund zijn en bijgevolg geldt het woonrecht daar niet. Is dat de correcte interpretatie?

Minister Philippe Muyters: Ik leid uit de eerste voorwaarde af dat een stacaravan vanuit bouwfysisch oogpunt hoofdzakelijk vergund moet zijn. Als ze niet vergund zijn, zijn ze niet vergund en dus is er niet aan de eerste voorwaarde voldaan.

De heer Wilfried Vandaele: Ik denk dat dit een heel belangrijke antwoord is, want het zal voor heel veel gemeenten gevolgen hebben.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, u hebt daarnet niet gevraagd of iemand zich wou aansluiten, ik heb nochtans mijn vinger opgestoken.

De voorzitter: Mevrouw De Waele, u krijgt nu alsnog 2 minuten om u aan te sluiten bij deze vraag.

Mevrouw Patricia De Waele: Voorzitter, ik zal het heel kort houden.

Minister, uit de vraag van de heer Vandaele leid ik af dat hij hoofdzakelijk pleit voor een vervolging, of toch dat daar aandacht aan wordt geschonken. Ik wil toch nog even benadrukken dat de woonproblematiek of de problematiek van de weekendverblijven die we vandaag kennen, hoofdzakelijk voortspuit uit het feit dat de overheid in het verleden een fout heeft gemaakt. Daarom wil ik ervoor pleiten dat men ook oog heeft voor het uitdovend woonrecht dat toegekend is tot 2029, en dat harde acties minstens tot dan worden opgeschort.

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Ik ken natuurlijk het standpunt van mevrouw De Waele. Zij heeft ongetwijfeld in een aantal gevallen gelijk, maar in een groot aantal andere gevallen ook niet. Er zijn namelijk ook heel veel situaties die niet echt historisch gegroeid zijn, en waar de sociale bekommernissen die mevrouw De Waele aanhaalt, niet mee gepaard gaan.

Ik zie vandaag nog altijd dat mensen zich wetens en willens op dergelijke parken laten domiciliëren, wetende dat het eigenlijk niet mag. Ik spreek dan vooral voor de kuststreek, waar het gaat over honderden mensen per gemeente. Zij weten dat ze daar niet mogen wonen, maar ze doen het toch. Voor die mensen is het volgens mij niet nuttig om nu nog tolerant te zijn en het te gedogen.

Minister Philippe Muyters: Mijnheer Vandaele, wat uw vraag van daarnet betreft: ik ga voor alle zekerheid nog eens opzoeken of de interpretatie klopt dat aan de eerste voorwaarde

niet wordt voldaan als er geen vergunning nodig is. Ik zal dat nakijken en aan de commissiesecretaris bezorgen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van mevrouw Mercedes Van Volcem tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de interpretatie van het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan ‘Strand en Dijk’

De voorzitter: Mevrouw Van Volcem heeft het woord.

Mevrouw Mercedes Van Volcem: Voorzitter, minister, collega's, na lezing van mijn vraag ben ik er eerlijk gezegd zelf niet zo tevreden over. (*Gelach/Opmerkingen*)

Maar ik wil hier toch wat aandacht vragen voor de problematiek en vragen hoe u kunt meehelpen aan een oplossing, minister. In het provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan (PRUP) ‘Strand en Dijk’, artikel 12, paragraaf 3, 2°, verbiedt men namelijk de stranduitbatingen op het strand zelf. Dat is iets dat eigenlijk al jaren wordt gedoogd. Die praktijk is in Knokke en Oostende al 10, 12 jaar bezig. In de beginperiode zijn dat nog van die kleine stranduitbatingen, en men ziet dat dat draait. En de mensen op strand willen uiteraard ook een koffie of een frisdrank, zonder dat ze daarvoor in hun bikini over de dijk naar de restaurants moeten lopen.

De inspecteurs van de Vlaamse administratie zijn autonoom bevoegd om overtredingen vast te stellen, maar we zien nu dat zij dat zeer restrictief beginnen te interpreteren en al die stranduitbaters aanschrijven om hen erop te wijzen dat ze dat niet meer mogen doen, op straffe van een dwangsom of een boete van 5000 euro, verzegeling en inbeslagname. Nu is er bij al die stranduitbaters natuurlijk alarm.

Ik weet, minister, dat uw antwoord zal zijn dat de vorige minister dat PRUP heeft goedgekeurd. Maar ik denk dat de ruimtelijke ordening er moet zijn voor de mensen. Het is maar 2 of 3 maanden goed weer, en het moet aan onze kleine kust toch mogelijk zijn dat dat aangenaam is en dat de mensen iets moeten kunnen nuttigen.

Mijn vraag is dus niet of u dat PRUP kunt herzien, want dat kunt u natuurlijk niet. U kunt eventueel wel een gewestelijk ruimtelijk uitvoeringsplan (GRUP) opmaken dat het PRUP overrulet, of misschien kunt u een vriendelijke brief sturen naar uw inspecteurs dat ze niet te voortvarend moeten zijn. De vraag is dus hoe u dat kunt oplossen, want blijkbaar wil de provincie zelf dat ook niet meer veranderen.

De voorzitter: De heer Sintobin heeft het woord.

De heer Stefaan Sintobin: Mevrouw Van Volcem, u was misschien niet tevreden over uw vraag om uitleg, ik was in ieder geval verbaasd over de inhoud ervan. U hebt dat nu proberen recht te trekken, maar u vraagt de minister eigenlijk iets waarvoor hij niet bevoegd is. U suggereert nu ook nog een GRUP dat de provinciale bevoegdheden zou overrulen, maar in feite komt dat op hetzelfde neer.

Een aantal stranduitbaters uit Knokke-Heist heeft op 3 december inderdaad een aangetekend schrijven gekregen vanwege het Agentschap Inspectie Ruimtelijke Ordening, Woonbeleid en Onroerend Erfgoed over een expliciet verbod op het houden van een verbruiksruimte zoals een terras of overdekte zitruimte op het strand.

Uw vraag was opmerkelijk, want de Raad van State heeft de provincie gelijk gegeven en heeft uitdrukkelijk gesteld dat door het ministeriële besluit van toenmalig minister Van Mechelen de Vlaamse Regering haar bevoegdheid te buiten was gegaan. Hij heeft dat dan opgelost door het PRUP maar gedeeltelijk goed te keuren, maar vzw De Dijk heeft dan bij de

Raad van State, juridisch gesteund door de provincie, een annulatieberoep ingediend, dat werd ingewilligd.

U verwees ook naar het strategische beleidsplan voor Toerisme aan de Kust 2009-2014. Ook daar hebt u geen punt, want het beleidsplan stelt uitdrukkelijk dat de gemeenten bij de opmaak van lokale inrichtingsplannen voor de stranden rekening moeten houden met de principes uit de PRUP's 'Strand en Dijk'. De enige opening die het beleidsplan laat, is dat "bij de opmaak van deze inrichtingsplannen de knelpunten ten opzichte van de RUP's moeten worden geïnventariseerd."

In december 2009 heeft de PROCORO het voorontwerp gedeeltelijke wijziging PRUP 'Strand en Dijk' van Knokke-Heist geadviseerd. Die wijziging, mevrouw Van Volcem, ging enkel over de herlokalisering van de watersportclub van Heist en een afbakening van het evenementenstrand. Van een regeling over de door u geschetste problematiek is in dit advies geen sprake.

Mocht het al mogelijk zijn dat de minister kan ingrijpen, dan zou daarmee een precedent worden geschapen voor de hele kustlijn. Ik weet niet of u ooit in Scheveningen aan zee bent geweest, mevrouw Van Volcem. Daar is dat wel allemaal mogelijk, en ik heb daar maar één woord voor: het is werkelijk afschuwelijk.

Mijn vraag is dus eigenlijk tegengesteld aan die van mevrouw Van Volcem. Minister, kunt u uitdrukkelijk bevestigen dat van permanente verbruikersruimtes op het strand, in de vorm van onder meer terrassen, geen sprake kan zijn, conform het PRUP?

De voorzitter: De heer Vandaele heeft het woord.

De heer Wilfried Vandaele: Voorzitter, ik wil een kanttekening maken. De problematiek is vaak ook wel complexer. Vaak heeft dit niet alleen met het PRUP te maken. Ook andere elementen spelen een rol, zoals de concessies. Vaak mogen de mensen die iets uitbaten op het strand, bijvoorbeeld de mensen van de strandtenten, geen frisdranken, wafeltjes en ijsjes verkopen, omdat dat niet in hun concessie staat. Dat is natuurlijk ook een kwestie van regelingen binnen de middenstand. De mensen die een zaak hebben op de dijk, hebben immers liever niet dat, als zij die dingen verkopen, ze ook op het strand worden verkocht. Dat wordt vaak ook in de concessies geregeld, en dan heeft dat eigenlijk niets met het PRUP te maken.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Soms is het gemakkelijk dat leden zich aansluiten, want dan krijgen we meteen al een aantal antwoorden. Toch wil ik opnieuw het hele kader schetsen en alle elementen naar voren brengen.

U hebt gelijk: het PRUP verbied uitdrukkelijk en zonder interpretatiemogelijkheid terrassen, zitruimtes en dergelijke op het strand. Zoals u ook zei, is dat al langer dan vandaag duidelijk. Het PRUP werd op 12 mei 2005 vastgesteld door de provincieraad. Bij de goedkeuring door minister Van Mechelen op 19 september 2005 werden, zoals u zei, een aantal passages uit de stedenbouwkundige voorschriften uitgesloten. De Raad van State heeft die uitsluitingen echter vernietigd, bij arrest van 4 september 2008. Sindsdien is het PRUP onverkort van toepassing. Minister Van Mechelen heeft in zijn antwoord op een interpellatie van oud-parlementslid André Van Nieuwerkerke op 6 november 2008 uitdrukkelijk gesteld dat hij ervan uitging dat iedereen alle verplichtingen zou nakomen en dat de betrokken provinciale en gemeentelijke overheden hun verantwoordelijkheid zouden opnemen. Hij gaf tot slot ook aan dat zo nodig de stedenbouwkundige inspectie zou optreden.

Dat is gebeurd op 19 juni 2009. Toen heeft het agentschap Inspectie RWO vergaderd met de gemeente Knokke-Heist. Er bleek dat vrijwel alle terrassen van badkarhouders de voorschriften van het PRUP overtraden. Bovendien waren die inrichtingen voor het overgrote deel onvergund. De gemeente heeft toen verzocht om niet in het lopende seizoen op te treden.

Ik vind het dan al heel pragmatisch en vriendelijk dat men er toen mee heeft ingestemd pas in het seizoen 2010 op te treden, via het gemeentelijk reglement voor exploitatie door badkarhouders. De gemeente heeft toen ook verklaard mee te zullen werken aan een handhavingsbeleid voor 2010.

Het is dus al geruime tijd duidelijk dat terrassen en zitruimtes op het strand in strijd zijn met een expliciet voorschrift van het PRUP. Alle betrokkenen moeten zich houden aan de stedenbouwkundige voorschriften. Dat geldt natuurlijk ook voor de besturen zelf. Mevrouw Van Volcem, u stelde dat het gemeentebestuur van Knokke-Heist de visie van de stranduitbaters steunt. U hebt de reactie van de heer Sintobin ook gehoord. Zelfs als de gemeente dit steunt, kan ze het zich niet veroorloven om de stedenbouwkundige voorschriften naast zich neer te leggen. De heer Vandaele wees er al op: er zijn ook de uitbaters op de dijk, die het waarschijnlijk oneerlijke concurrentie vinden. Er werd gesproken over bikini's, maar er zijn ook nog zwembroeken. Mensen blijven liever op het strand in plaats van op de dijk te gaan. Het is dus waarschijnlijk dat die uitbaters op de dijk daar nadeel van ondervinden.

Er werd me gevraagd om op te treden, en een ander lid vraagt me om niet op te treden. Ik ben voorstander van een correcte invulling van het subsidiariteitsprincipe in de ruimtelijke ordening. Het is niet aan mij om een initiatief te nemen. De discussie betreft een provinciaal ruimtelijk uitvoeringsplan. Het is dan ook duidelijk wie een initiatief kan of mag nemen om dat PRUP van 2005 aan te passen. Het staat de provincie vrij om dat te doen, en eventueel contact op te nemen, zoals werd gesuggereerd, met minister Bourgeois en zijn administratie, om te overleggen over een eventuele bijsturing.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Lode Ceyskens tot de heer Philippe Muylers, Vlaams minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport, over de vergunningen voor tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Voorzitter, minister, in 2008 werd een al heel lang aanslepende problematiek, vooral dan in de tuinbouw, namelijk de huisvesting van seizoenarbeiders, geregeld door middel van een voorstel van decreet van onder meer mevrouw Heeren. Zij komt uit een regio waar dat probleem erg precair is. Het decreet heeft dan ook een naam gekregen die verwijst naar haar regio: het zogenaamde Kataraktdecreet.

Daarmee werd eindelijk een duidelijk kader geschapen dat rechtszekerheid biedt voor de ondernemingen die seizoenarbeiders moeten huisvesten, en tegelijk een degelijke woonkwaliteit biedt voor die seizoenarbeiders. Ik stond toen aan de zijlijn van de besprekingen. Uit de besprekingen van het voorstel van decreet heb ik begrepen dat er een afsprakenkader zou komen zodat voor landbouwers, indien ze zouden wensen te investeren in tijdelijke huisvesting voor seizoenarbeiders op hun landbouwbedrijf, het vergunningskader vlot zou kunnen worden afgehandeld, met respect voor de eigenheid van bedrijf en omgeving.

Er was toen nogal wat scepsis en achterdocht. Velen dachten dat de land- of tuinbouwers niet bereid zouden zijn om daadwerkelijk te investeren in duurzame huisvesting voor die seizoenarbeiders. Ondertussen blijkt dat dit toch wel degelijk het geval is. Ze willen investeren ten gunste van de seizoenarbeiders, maar her en her hoor ik dat het afleveren van vergunningen niet zoals verwacht verloopt. Vaak is het uw gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaar die bijkomende eisen stelt die dikwijls noch in het Kataraktdecreet, noch in de Vlaamse Codex terug te vinden zijn of op basis daarvan zijn te verantwoorden. Het gaat dan over eisen betreffende sociale controle en opmerkingen over de kwaliteit en dergelijke.

Minister, hoe zit het met dat afsprakenkader? Hoeveel aanvragen tot vergunningen zijn er geweest, hoeveel werden er geweigerd en waarom? Wat is het knelpunt? Wat gaat u daaraan doen? Hebt u hierover overlegd met de stakeholders, en wat is daar afgesproken?

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Voorzitter, collega's, het Kararaktdcreet werd in 2008 door het parlement goedgekeurd onder impuls van volksvertegenwoordiger Veerle Heeren en toenmalig minister van Huisvesting Marino Keulen. Ruimtelijke ordening is toen niet of slechts zijdelings bij het Kataraktdcreet betrokken geweest. U zult het mij dus niet kwalijk nemen dat de problematiek mij voor u uw vraag stelde onbekend was.

In een gezamenlijke persmededeling van Veerle Heeren en Marino Keulen was er sprake van een afsprakenkader. U hebt het daarover gehad. Waarom de toenmalige Vlaamse Regering geen afsprakenkader heeft opgesteld, is mij niet bekend. Ik kom nog terug op de vraag of er een afsprakenkader nodig is of niet. In West-Vlaanderen zijn in de loop van 2009 een 20-tal aanvragen ingediend. In geen van die dossiers stelde de gewestelijk stedenbouwkundig ambtenaar problemen vast.

In Oost-Vlaanderen zijn er 4 aanvragen ingediend, maar er zijn geen weigeringen afgeleverd. In Vlaams-Brabant zijn er sinds 2007 10 aanvragen geweest, maar geen weigeringen gekend. In Antwerpen zijn er 12 aanvragen ingediend, maar er zijn geen weigeringen gekend. In Limburg werden 26 aanvragen voor huisvesting van seizoenarbeiders behandeld, maar 14 werden geweigerd. De problematiek van de tijdelijke huisvesting van seizoenarbeiders is dus een zaak van Limburg.

Precies die provincie heeft in 2008 een provinciale stedenbouwkundige verordening over het thema opgesteld. Die verordening geeft duidelijke krijtlijnen aan. Navraag bij mijn administratie leert dat de weigeringen werden afgeleverd omwille van vier redenen. Zo werden weigeringen afgeleverd na ongunstige adviezen van duurzame landbouwontwikkeling of van het college van burgemeester en schepenen. Sommige dossiers voldeden niet aan essentiële voorwaarden zoals het feit dat de infrastructuur voor seizoenarbeiders bij de bedrijfszetel moet worden opgericht.

Andere dossiers waren strijdig met de voorschriften van de provinciale stedenbouwkundige verordening, goedgekeurd bij ministerieel besluit op 26 mei 2008. Zo bestond er bijvoorbeeld geen bedrijfswoning, zodat sociale controle ontbreekt (artikel 8), was de huisvesting te omvangrijk en groter dan de behoefte van het bedrijf zelf (artikel 9), werd een gebrekkige woonkwaliteit vastgesteld – met kamers in de kelder of onvoldoende sanitair – of bleek het geheel onesthetisch te zijn en te kort bij perceelsgrenzen ingepland (artikel 10).

De vierde en laatste reden is het feit dat sommige dossiers onduidelijk of onvolledig waren: zo kon niet worden nagegaan of het dossier voldeed aan de normen. Enkele beroepen tegen de afgeleverde weigeringen van vergunningen werden door de deputatie ingewilligd op basis van gewijzigde plannen en bijkomende gegevens.

Uit uw vraag begrijp ik dat u vooral problemen hebt met de weigeringen gebaseerd op argumenten inzake het gebrek aan sociale controle en aan kwaliteit. Ik ga daar even op in. De nabijheid van de uitbaterswoning is een vereiste die in de provinciale stedenbouwkundige verordening staat. In artikel 8 van de voorschriften wordt aangegeven dat deze voorzieningen moeten worden opgericht in een straal van 30 meter van de uiterste grenzen van de gebouwen noodzakelijk voor het bedrijf, met inbegrip van de woning van de uitbater. Als daar niet aan wordt voldaan, kan men dat gemakkelijk vaststellen.

Kamers in de kelder en omvangrijke huisvesting zonder sanitaire voorzieningen lijken mij duidelijke voorbeelden van onvoldoende woonkwaliteit. Samenvattend kan ik besluiten dat ik nog onvoldoende redenen zie om beleidsmatig in te grijpen. Wel kan ik melden dat tijdens het laatste overleg met de Boerenbond, dat plaatsvond in januari, deze problematiek aan bod

is gekomen. Het overleg handelde toen niet zozeer over de bovengenoemde weigeringsargumenten, maar eerder over welke sectoren van de fruit- en groententeelt effectief nood hebben aan seizoensarbeid. Toen is afgesproken dat de Boerenbond hierover bijkomende gegevens zou aanleveren. Die informatie moet als insteek dienen om tot een duidelijker afsprakenkader te komen. Als het nodig is, kan er een afsprakenkader met betrekking tot dit aspect, in overleg met de sector en de gewestelijk stedenbouwkundige ambtenaren worden uitgewerkt. Overmorgen vindt een nieuw overlegmoment met de Boerenbond plaats.

De voorzitter: De heer Ceyskens heeft het woord.

De heer Lode Ceyskens: Ik dank de minister voor het uitvoerig antwoord. De problematiek is hiermee in elk geval gesignaleerd. Ik stel trouwens vast dat de problemen zich vooral in het oosten van Vlaanderen uiten.

Ik heb de minister twee pertinente knelpunten horen vermelden. We moeten eens nagaan of de provinciale verordening van het provinciebestuur van Limburg voldoende op de Vlaamse regelgeving is afgestemd. Een ander punt voert me terug naar een discussie die we hier enkele weken geleden al hebben gevoerd. Als ik het goed heb begrepen, vloeien een aantal weigeringen voort uit de negatieve adviezen van het Departement Landbouw en Visserij (DLV) inzake de duurzame landbouw.

Dit laatste punt verontrust me enigszins. Ik vaag me af of de regels in Limburg anders worden geëvalueerd of geïnterpreteerd dan in de andere provincies. Het is niet de eerste keer dat de evaluatie van een dossier van de interpretatie door de betrokken ambtenaar afhangt. We hebben in dit verband altijd naar het partnerschap verwezen. We moeten ons maximaal op elkaar afstemmen.

De problemen zijn heel fel in Limburg. Door de fruitteelt in Haspengouw is Limburg in dit verband immers de belangrijkste provincie.

De voorzitter: Minister Muylers heeft het woord.

Minister Philippe Muylers: Dit laatste blijkt ook uit de aanvragen. Voor Limburg gaat het om 26 aanvragen. In de andere provincies zijn de aantallen overigens ook aanzienlijk. Het gaat dan niet om de fruit- en groenteteelt, maar om andere vormen van seizoensarbeid.

Tijdens het geplande overleg zal ik met de opmerkingen van de heer Ceyskens rekening houden. Indien het nodig blijkt een afsprakenkader op te stellen, kunnen we de beoordeling van de adviezen tijdens de discussie aan bod laten komen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■